

Sygn. akt II AKa 77/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie: Przewodniczący Sędzia SA - Paweł Rysiński

Sędziowie SA - Małgorzata Mojkowska (spr.)

SA - Ewa Plawgo

Protokolant - st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Elżbiety Kozakiewicz - Jackowskiej i oskarżyciela posiłkowego M. S. (1)

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014 r.

sprawy A. L. (1)

oskarżonej z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

(2x)

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 września 2013 r. sygn. akt XII K 279 /12

I/ wyrok w zaskarżonej części wobec A. L. (1) zmienia w ten sposób, że uchyla orzeczenie w pkt. IV,

II/ zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. L. (1) została oskarżona o to, że:

I. W dniu 30 marca 2010 r. w W. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. S. (1) w kwocie 500.000 zł, w ten sposób, że zawarła z w/w umowę pożyczki na kwotę 500.000 zł, która miała zostać przeznaczona na zakup nieruchomości gruntowych w okolicy P., a po sprzedaży której to nieruchomości miała zwrócić mu udzieloną jej pożyczkę wprowadzając go w błąd co do zamiaru zakupu w/w nieruchomości oraz spłaty zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 k.k.

II. W dniu 10 lutego 2009 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem C. B. w kwocie 344.802 zł w ten sposób że będąc umocowana na podstawie udzielonego jej notarialnie pełnomocnictwa przez C. B. z dnia 12 czerwca 2008 r. (...) do odbioru i sprzedaży lokalu mieszkalnego mieszczącego się przy ul. (...) / (...), usytuowanego na 13 kondygnacji (określonego w umowie przedwstępnej sprzedaży nr (...) Budynek (...)) należącego do w/w zawarła w dniu 10 lutego

2009 r. umowę cesji praw z w/w umowy przedwstępnej, na podstawie której otrzymała kwotę 344.802 zł o czym nie poinformowała pokrzywdzonego, jednocześnie informując go, iż do sprzedaży lokalu nie doszło, czym wprowadziła pokrzywdzonego

w błąd co do zamiaru przekazania mu pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży lokalu, wykorzystując przy tym fakt, iż pokrzywdzony

w okresie dokonywania w/w transakcji lokalu przebywał za granicą, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa wyrokiem z dnia 2 września 2013 r. sygn. akt XII K 279/12

I. oskarżoną A. L. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanych jej w akcie oskarżenia czynów i za to, za czyn w punkcie I aktu oskarżenia na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 k.k. skazał, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda, zaś za czyn

z punktu II aktu oskarżenia na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 skazał ją, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda,

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej A. L. (1) karę łączną w wysokości 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek w kwocie po 100 (sto) złotych,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. L. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby,

IV. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżoną A. L. (1) do naprawienia powstałej szkody poprzez zapłatę na rzecz M. S. (1) kwoty 500.000 (pięćset tysięcy) złotych, a na rzecz C. B. kwotę 344.802 (trzysta czterdzieści cztery tysiące i osiemset dwa) złote w okresie 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia wyroku,

V. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110 (sto dziesięć) złotych tytułem kosztów postępowania oraz wymierzył jej opłatę w wysokości 300 (trzysta) złotych.

Z treścią wyroku nie zgodził się prokurator i zaskarżył go w części co do kary na korzyść oskarżonej.

Zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez niezastosowanie przez Sąd art. 415 § 5 k.p.k. zgodnie, z którym obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt IV tj. nałożenia obowiązku naprawienia szkody

i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora zaskarżająca wyrok Sądu Okręgowego w stosunku do oskarżonej A. L. (1), co do rozstrzygnięcia w pkt. IV wyroku jest zasadna gdyż trafnie jest sformułowany w apelacji zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, zaś naruszenie to bez wątpienia miało wpływ, i to istotny, na treść zaskarżonego orzeczenia w części rozstrzygnięcia o nałożeniu na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych C. B. i M. S. (1) w trybie art. 72 § 2 k.k.

Sąd orzekający dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych co do zachowań oskarżonej. Przyjęta w przedmiotowym wyroku kwalifikacja prawna przypisanych czynów jest również prawidłowa. Orzeczona kara pozbawienia wolności, z jej warunkowym zawieszeniem wykonania, jest karą, która w pełni realizuje zasady wynikające z art. 53 kk.

Jedyne zastrzeżenia budzi nałożenie na oskarżoną A. L. (1) w trybie art. 72 § 2 kk obowiązku naprawienia szkód, do jakich doszło w wyniku udowodnionej jej przestępczej działalności.

Stosownie do art. 415 § 5 zd. 2 kpk obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Wskazany zakaz odnosi się przy tym do każdego, określonego w ustawie, przypadku karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, a więc również do zobowiązania do naprawienia szkody przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary.

Zobowiązanie do naprawienia szkody w oparciu o art. 72 § 2 kk, pomimo, że ma charakter probacyjny, jest także bez wątpliwości jednym z rodzajów obowiązku naprawienia szkody, zaś zawierający klauzulę antykumulacyjną art. 415 § 5 zd. 2 kpk nie stawia w tym zakresie żadnych dodatkowych warunków rozróżniających poszczególne, uregulowane w prawie materialnym, przypadki jego orzekania.

Zakaz wynikający z dyspozycji art. 415 § 5 zd. 2 kpk odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody i to niezależnie od tego, czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało w całości czy w części już skutecznie wyegzekwowane. Jak wynika z poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń w wyniku przesłuchania obydwu pokrzywdzonych oskarżona już w drodze innych postępowań sądowych została zobowiązana do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami oszustwa.

Zarówno św. C. B., jak i M. S. (1) zeznali, iż kwota 209.000 złotych na etapie toczącego się postępowania karnego została przez oskarżoną zwrócona pokrzywdzonemu B. w ramach toczącego się postępowania egzekucyjnego, zaś postępowanie egzekucyjne przeciwko A. L. co do należności na rzecz M. S., jak wynika z zeznań świadka toczy się przeciwko dłużniczce (k. 417, 302, 315, 419, 316 akt sprawy). Sąd Okręgowy mając świadomość tego stanu rzeczy pominął jednak treść art. 415 § 5 zd. 2 kpk określającego warunki orzekania o naprawieniu szkody.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu Apelacyjnego, poprzez wydania orzeczenia o treści takiej jak w pkt. IV wyroku doszło do rażącego naruszenia art. 415 § 5 zd. 2 kpk, które to uchybienie ma istotny wpływ na treść wyroku. Skumulowanie bowiem wbrew zakazowi z art. 415 § 5 zd. 2 kpk dwóch obowiązków naprawienia szkody skutkowało uchynieniem wyroku wyłącznie w części, w której doszło do obrazy wskazanego artykułu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w części dyspozycyjnej wyroku.